Subscription.

Inland: Rs. 50/- year

For Advertisement

Apply to:

The Manager,

'The Morning Star,'

182, First Cross Street

JAFFNA.

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. Q / J / 104 / News / 89

Established : 1841 : A Christian Weekly: Published Every Friday

Vol. 149 Jaffna, Friday, 03 NOVEMBER 1989 No. 44

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

News and Articles in Tamil and English. Please send them to

THE EDITOR,

'The Morning Star,'

182, First Cross Street,

JAFFNA.

University of Jaffna Sri Lanka RECEIVED 1989-11-10 Library

N. C. C. Welcomes International Committee of the Red Cross.

The Executive Committee of the N. C. C. of Sri Lanka which met on Saturday the 14th of October 1989 unanimously passed the following resolution:

"The National Christian Council of Sri Lanka welcomes the decision of our Government to invite the International Committee of the Red Cross to Sri Lanka, and calls upon all our clergy and lay people to extend their co-operation to the work of the International Committee of the Red Cross".

★ Thirtieth Anniversary of the K N H.

Kindernothilfe of Germany, which is an Organisation working among children in third-world countries is making 30 years of very distinguished service among the children of the poor in many parts of the world. They work through the Sri-Lanka Council for K N H in this country, and have assisted several Children's Homes and Day Care Centres run by the Anglican, Methodist and C.S.I. Churches throughout Sri Lanka. Most of these institutions are marking the anniversary by special Services of Thanksgiving at their respective centres. The Jaffna Diocese of the C. S. I. organised services at the Cathedral Church, Vaddukkoddai, at the Pandatheruppu Church, The Manipay Church and The Uduvil Church with the children at the centres participating at the Thanksgiving Services. A common service is being organised at the Colombo Cathedral on Friday, 10th November at 9.30 a.m.

Translation of W. C. C. Documents.

Mr. T. K. Thomas, Director of Communications, The World Council of Churches at Geneva has organised a Seminar between the 23rd and 29th of October at Vishranthi Nilayam, Bangalore for translations of W. C. C. documents into South Asian languages. The document that will soon be translated and published in the South Asian languages will be the Bible Study Handbook in preparation for the Seventh Assembly of the W. C. C. at Canberra in 1991. The Rev. T. S. Premarajah of the Colombo Church of the C. S. I. is among those attending the Seminar.

Leper Colony at Mantivu — Eastern Province.

The leper colony at Mantivu has now 66 inmates of whom 55 are males and 11 females. The conditions at the colony are appalling and the M. P. for Batticaloa Mr. Prince Casinader is trying to persuade the Government to take necessary steps to improve the situation. The Jaffna Diocese of the C. S. I. spent about Rs. *10,000.00* to supply bed-sheets and towels to all the inmates at the colony. The Rev. Earl P. Solomons, Pastor of the St. John's Church, Uranee, Batticaloa along with the Secretary and Treasurer, Mr. A. T. Ariarajah and Mr. Williams and others went along with Mr. & Mrs. Prince G. Casinader on Monday the 16th of October 1989 early in the morning to distribute these sheets and towels at the colony. The inmates were grateful to the Church for its concern for their welfare.

✤ The Woman's Creed.

I believe in God
who created woman and man
in God's own image,
who created the world
and gave both sexes
the care of the earth.

I believe in Jesus
child of God
chosen of God
born of the woman Mary
who listened to woman
and liked them
who stayed in their homes
who discussed the Kingdom
with them
who was followed and financed
by woman disciples.

I believe in Jesus
who discussed theology
with a woman at a well
and first confided in her
his messiahship
who motivated her to go and tell
her great news to the city.

I believe in Jesus
who received annointing
from a woman in Simon's house
who rebuked the men guests
who scorned her
I believe in Jesus
who said this woman
will be remembered
for what she did-
minister to Jesus.

I believe in Jesus who healed
a woman on the sabbath
and made her straight
because she was
a human being.

I believe in Jesus
who spoke of God
as a woman seeking the lost coin
as a woman who swept
seeking the lost.

I believe in Jesus
who thought of pregnancy and
birth with reverence
not as punishment- but
as wrenching event,
a metaphor for transformation
born again
anguish-into-joy.

I believe in Jesus
who spoke of himself
as a mother hen
who would gather her chicks
under her wing.

I believe in Jesus who appeared
first to Mary Magdalene
who sent her with the bursting
message
GO AND TELL...

I believe in the wholeness
of the Saviour
in whom there is neither
Jew nor Greek
slave nor free
male nor female
for we are all one
in salvation.

I believe in the Holy Spirit
as she moves over the waters
of creation
and over the earth.

I believe in the Holy Spirit
the women spirit of God
who like a hen
created us
and gave us birth
and covers us
with her wings.

RACHEL C. WAHLBERG

Memorial Service.

A service in memory of the late Mr. K. S. Saravanamuthu, Retired Principal, Drieberg College, who died on the 17th of August 1983, and of his daughter Mrs. Ranjithamalar Gnanamuthu, Retired Principal, Girls' Tamil Maha Vidyalayam, Badulla, who died under tragic circumstances on the 28th of October 1987 was held at the C. S. I. Church Chavakacheri on Friday the 27th of October at 3.00 p.m. The service was led by the Pastor of the Church the Rev. V. Rajkumar. The Church was filled to capacity by relations, friends and well wishers of the deceased ones. Miss Chelvi Selliah paid a tribute to Mrs. Gnanamuthu. She referred to her deep faith, patience and endurance. She was a very dedicated teacher whose abilities as a teacher were recognised by being promoted as Principal of a School. She made a lasting contribution to the education of women and many generations of girls who came under her influence.

Dr. S. Jebanesan paid a tribute to Mr. Saravanamuthu whose life was intertwined with Drieberg College, Chavakachcheri. Modern Drieberg owes to his qualities as patient builder gradually raising the grade of the School. Apart from his role as Principal of a leading School in Thenmarachi, he was an outstanding leader in the Chavakachcheri Church and the public life of Thenmarachi. The Rt. Rev. D. J. Ambalavanar preached the sermon based on the text "He endured to the end as seeing the invisible". Mrs. Kirupa Solomons and Mrs. S. G. Deva sang special songs. Miss A. Sinnathamby and Mr. B. D. Chandraraj read the lessons. The Rev. Sam Alfred led the litany. A fellowship tea followed the service.

Obituary.

The death occurred of Mrs. Mabel Nesaratnam Veeravahu wife of the late Mr. S. V. Veeravahu of Udupiddy on Saturday the 28th of October, 1989. The funeral service was led by her son the Rev. V. N. Tharmakulasingam, assisted by the Worker at Udupiddy Mr. S. Thevaharan. Mrs. Packiam Rajendrasingam, Principal, Udupiddy Girls' College and Mr. S. S. Selvadurai, Retired Principal, American College, Udupiddy paid tributes to the life and work of the deceased. Both speakers referred to her steadfast faith and her deep devotion to the Church. She was a fine Christian mother nurturing her children in the Christian faith and conduct. With remarkable courage she faced the double tragedy of the brutal killings of her two daughters in February this year. The Rev. T. Thevanesan preached the sermon and Bishop Ambalavanar led the closing prayers and gave the benediction. The Rev. V.N. Tharmakulasingam performed the committal rites at the Udupiddy Church Graveyard. The deceased leaves behind besides the Rev. V. N. Tharmakulasingam three other sons: Mr. V. G. Kanagasingam, Mr. V. G. Balasingam and Mr. Joel Rajasingam (West Germany) and several grandchildren to bemoan her loss. Her two daughters Mrs. Elizabeth Jeyarani Wijayanathan and Mrs. Joyce Athisayam Thevarasa as referred to above were killed on the 15th of February, 1989.

வீரமாமுனிவர் அருளிய தேம்பாவணி.

முற்றொடர்.

வற்புறுத்தல் திருமணம்.

மணமிசைவது விண்ணிலே. Marriages are Registered in Heaven). எனினும் இவ்வுலகில், பல திருமணங்கள் வற்புறுத்தலின் பெயரில் நடப்பதற்குச் சான்றுகள் உள. ஆங்கில இலக்கியத்திலென்ன, தமிழ் இலக்கியத்திலென்ன ஆங்காங்கே வற்புறுத்தல் திருமணங்கள் நடைபெற்றமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஷேக்ஷ்பியரின் நாடகங்களாகிய (The Merchant of Venice) வெனிஸ் வணிகன், Taming of the Shrew) 'அடங்காப்பிடாரியை அடக்கியாளல்' இவைகளிலே பெண்ணினத்தின் சுயவிருப்பத்திற்கு மாறாக நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டு திருமண ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

போர்ஷியா என்னும் கதாநாயகியால், கண்ணெடுத்தேனும் பார்க்க முடியாத அவலட்சணமான வரன் ஒருவன், தான் அழகற்றவன் என்பதால், தன்னை விட்டுவிட வேண்டாமென்று இரந்து வேண்டும் போது, தந்தையின் நிபந்தனை - அதாவது, எவராவது போர்ஷியாவின் படம் வைக்கப்பட்ட பேழையைத் திறந்து அதனை எடுக்கிறாரோ அவருக்கே தன் மகள் மனைவியாவாள் என்பது - போர்ஷியாவின் மனதை உறுத்துகின்றது. தோழிப் பெண்ணிடம் இவ்வெறுப்பை மறைமுகமாகக் காண்பிக்கிறாள். இன்னொரு கவிஞனின் படைப்பில், கன்னியொருத்தி பெற்றோரின் வற்புறுத்தலின் பேரில், தான் காதலித்தவரனை விடுத்துப் பிறிதொரு உதவாக்கரையை மணம் முடிக்க உடன்படுகிறாள்.

இராமாயணத்திலும் மகாபாரதத்திலும் இவ்வாறு தந்தையரினால் நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டமை கூறப்பட்டுள்ளது. சிவதனுசை (வில்லை) வளைந்தவன் எவனோ அவன் சீதையை மணம் முடிப்பான். மச்சயந்திரத்தை எய்து வீழ்த்தியவனே திரௌபதையை மணம் முடிப்பான் என்பன இந்நிபந்தனைகள்

"மானவன் இச்சிலைகால் வளையானேல்
பீனதனத்தவள் பேறிலள் என்பார்"

இராமன் அந்த வில்லை வளைக்காவிடில், சீதாபிராட்டி சதா கன்னியாக வாழவேண்டும் என்று ஏங்கினர் சீதையின் தோழியர். அரசருக்கென்று ஏற்படுத்திய இப்போட்டியில் அரசர் எவரும் வெற்றி பெற முடியாமையால், அந்தணரேனும் இப்போட்டியில் பங்கு பற்றி வெற்றிபெற்றால், அவருக்கே என் தங்கை திரௌபதி மாலையிடுவாள் என்று கூறிய திட்டத்துய்மன் கூற்று இக்கருத்தை வலுப்படுத்துகின்றது.

எந்தன் வாழ்வு மலருமா எனப் பேதலிக்கும் பேதை ஒருத்தியின் மனம், வற்புறுத்தல் திருமணத்தின் தாக்கத்தை நன்கு உணருகின்றது.

தேம்பாவணியில் நாம் காணும் வற்புறுத்தல் திருமணம், சற்று வித்தியாசமானது. யோசெப் மரியாள் ஆகிய இருவரையும் வற்புறுத்தலின் பேரில் இறைவன் இணைக்கின்றார். ஆயினும் மணமக்கள் இருவரும் திருமணத்தை வெறுக்கின்றார்கள். வீரமாமுனிவரின் கூற்றுப்படி, யோசெப் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும் போதே பிறவியாகிய பாவத்தை நீங்கப் பெற்றவன். பிறவிப் பாரமே இல்லாத மரியாளுக்கு மணவாளனாக வரவிருக்கும் யோசெப்பும் ஒரு உன்னத பிறவியாக இருக்க வேண்டும் என்பதே முனிவரின் கருத்து.

யோசெப் மூன்று வயதிலேயே அதிகப்படியான தெய்வபக்தியுள்ளவனாகக் காணப்படுகிறான். வளர்ந்து வரும் நாட்களில் அழகிய பெண்களின் முகத்தையே ஏறிட்டுப் பார்க்கவே மாட்டான். பெண்களின் கண்கள் யோசெப்பின் முகத்தை நோக்கும் போது "மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்" என்பது போல யோசெப்பின் முகம் வாட்டமடையும்.

கதிர் முகத்து அலர் கஞ்சம் கொல்! கஞ்சமேல்
பொதிர் முகத்து எழும் பொற்பு அளிகொல்? நகை
பிதிர் முகத்து இமையார் இவன் பேரெழில்
முதிர் முகத்திடை மொய்த்தன நோக்கமே.

உலகத்தின் ஆசாபாசங்களிலிருந்து விடுபட்டுத் தவஞ் செய்ய விரும்பி. காட்டுக்குள் செல்கிறான் யோசெப். ஆனால் இறைவன் தனது திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டி தேவ தூதனை அனுப்பி அவனை வழி மறித்து அறிவுரை கூறி மீண்டும் நாட்டுக்கே திரும்ப வைக்கிறார். பன்னிரண்டு வயதான போது நான் திருமணம் செய்யப்போவதில்லை. துறவியாகவே வாழப்போவது என்று உறுதி பூணுகின்றான்.

உலக மீட்பர் பிறக்க வேண்டும். அவரைக் காணும் பாக்கியம் தனக்குக் கிட்ட வேண்டும் என்று தினமும் தவமியற்றி மன்றாடுவான் யோசெப்.

மரியாள் ஜென்ம வினை அணுகாமல் பிறந்த புனிதை. இவளும் தனது மூன்று வயதிலேயே ஆலயத் திருப்பணிக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்து ஆலயத்திலேயே வாழ்ந்து வரும் கன்னிகை. துறவு வாழ்வு ஆலயத் தொண்டு ஆகியவற்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பெருந்தகை. இத்தகைய மரியாளிடம் இறைவன் தேவதூதனை அனுப்புகிறார். தூதன் மரியாளிடம் வந்து இல்லறத்தின் மாண்பைப்பற்றியும் இறைவனின் சித்தத்தைப்பற்றியும் கூறி, திருமணஞ்செய்ய இணங்கும்படி வேண்டுகின்றான். ஆனால் மரியாளோ இது ஆண்டவன் கட்டளையாயினும் அதற்கு உடன்படத் தயங்குகிறாள்.

சிறுவர் பகுதி:

வாழ்வுப் பாதையில் குழந்தைகள் கற்றுக் கொள்கின்றனர்.

குற்றம் காணும் சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
கண்டனம் செய்திடக் கற்றுக்கொள்கிறான்.
பகைமைச் சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
போர் செய்திடக் கற்றுக்கொள்கிறான்.
ஏளனச் சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
நாணத்தைக் கற்றுக் கொள்கிறான்.
அவமானச் சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
குற்ற உணர்வைக் கற்றுக்கொள்கிறான்.
பொறுத்துப் போகும் சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
பொறுமையைக் கற்றுக்கொள்கிறான்.
ஊக்கமான சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
நம்பிக்கையோடிருக்கக் கற்றுக் கொள்கிறான்.
புகழ்ச்சியான சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
பாராட்டிப் பேசக் கற்றுக் கொள்கிறான்.
நேர்மையான சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
நீதியைக் கற்றுக் கொள்கிறான்.
பாதுகாப்புச் சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
நம்பிக்கை கொள்வதைக் கற்றுக் கொள்கிறான்.
ஒப்புதல் அளிக்கின்ற சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
தன்னை நேசிக்கக் கற்றுக் கொள்கின்றான்.
ஏற்றுக் கொள்கின்ற, நட்பான சூழலில் வாழுகின்ற குழந்தை,
உலகில் அன்பைக் காணக் கற்றுக் கொள்கிறான்.

எலியாவின் வாழ்வு......

(4ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தேசத்தைக் கலங்கப்பண்ணுகிறது நானல்ல, உன் விக்கிரகங்களே எனக் கூறி பாகாலா. தேவனா மெய்யான தேவன் என அறிய பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகள் 450 பேரையும் அழைத்து ஒரு போட்டியை ஒழுங்கு செய்தான் ஒரு காளையை, சிறு துண்டு, துண்டாக வெட்டி நெருப்பின்றி கர்மேல் பர்வதத்தில் பலிபீடத்தில் விறகுகளின் மேல் அடுக்கினான். பின் உங்கள் தேவன் மெய்த்தேவனானால் (பாகால்) தீ வானிலிருந்து இறங்கி இந்த மாமிசத்தை எரிக்கவேண்டும். இஸ்ரவேலின் தேவன் மெய்த்தேவனானால் நான் செபித்து அக்கினியை வானிலிருந்து இறங்கிவரச் செய்து மாமிசத்தை எரிக்க வைப்பேன். என்று கூறினான். இதை ஒத்துக்கொண்ட பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகள் தங்கள் பாகாலை நோக்கி கூப்பிட்டு வணங்கி தம்மை கத்திகளால் கீறிக் கொண்டனர். அக்கினி வரவில்லை. பின்பு எலியா 12 கற்களை எடுத்து பலிபீடத்தை உண்டாக்கி இறைச்சியை துண்டுதுண்டாக அரிந்து விறகின் மீது வைத்து தண்ணீர் ஊற்றிய பின் "இறைவா நீர் மெய்த் தேவன் என்றும் நான் உம் ஊழியன் என்றும் விளங்கும் படி செய்யும்" என்றான். அக்கினி வந்து மாமிசத்தை எரித்தது. பாகாலின் தீர்க்கர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

மெய்த்தேவனின் வல்லமையை நாம் சாட்சியிடப் போகும்போது நிச்சயம் ஜெயங் கொள்வோம். அவரின் ஊழியக்காரர் வெட்கப்படுவதை கர்த்தர் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டார். அத்துடன் கர்த்தர் தம் ஊழியக் காரரால் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கருமங்களுக்கும் பின்னால் ஒரு பெரிய கருத்துக் காணப்படும். எமக்கு வெளிப்படையாக நோக்கும்போது பிழையாகத் தெரிந்தாலும் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் நீதியுள்ள கடவுள் உண்மையுள்ளவர் என்பது விளங்கும்.

பஞ்சத்தைக் கண்டு தேவனை திட்டிய மக்களுக்கு அதற்கூடாக விக்கிரக ஆராதனை நிறுத்தப்பட்டதும் இஸ்ரவேலின் தேவன் மெய்யான தேவன் என நிரூபிக்கப்பட்டதையும் சிந்தித்தால் தம் வாயால் திட்டிய அதே தேவனைப் போற்றித் துதிப்பார்கள். இன்றும் பல விடயங்களில் நாம் கர்த்தரை குறை சொல்லிக் கொண்டிருப்பவர்களாகக் காணப்படுகின்றோம்.

(வளரும்)

"பாடுவோம் எல்லாரும்" —புத்தக மதிப்பீடு.

நவாலியில் வசிப்பவரும், நவாலித் திருச்சபையின் சிறப்பு அங்கத்தவரில் ஒருவரும், யாழ். கல்லூரியில் பல ஆண்டுகள் ஆசிரியப் பணியாற்றியவரும், சாரணர் இயக்கம், ஒய்வு நாட் பாடசாலை ஆகிய இயக்கங்களில் பல ஆண்டுகள் சிறப்பாகப் பணியாற்றியவரும், சமூகத் தொண்டனுமாகிய உயர்திரு. W. N. தேவகடாட்சம் அவர்கள், தமது வளமிகுந்த அனுபவத்தின் பெறுபேறாக - "பாடுவோம் எல்லாரும்" என்ற பாமாலையைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இப்பாமாலையில், இவரின் உயரிய நோக்கு - 'ஒன்றே குலம், ஒருவனே தெய்வம், என்ற அனைத்துலக ஒருமைப்பாடு தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. பல நாடுகளில் வழங்கப்படும் பன்மொழிப் பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, இப்பாமாலையில் சேர்த்துள்ளார். ஏறக்குறைய இருபது நாடுகளைச் சேர்ந்த சிறு சிறு பாடல்கள், பல்லவிகள் இந்நூலில் விண்மீன்கள் போல் ஒளிர்கின்றன. சில பாடல்களைத் தாமே ஆக்கியுள்ளார். இவற்றுள் பல பாடல்கள் சாரணப் பாசறைகளிலும், ஆலயங்களிலும் ஒய்வுநாட் பாடசாலைகளிலும், வாலிபர் இயங்கங்களிலும் பயன்படுத்தக்கூடியன.

இத்தொகுப்பு நூலை, அழகுற அமைத்து, கவர்ச்சியாக அச்சேற்றியிருக்கின்றனர் வை. எம். சி. சங்கத்தார். இச் சங்கம் கிறிஸ்தவ நூல்கள் வெளியிடுவதில் எடுத்துள்ள இம் முயற்சி பாராட்டத் தக்கது. நமது சபையாருக்குத் தேவையான கிறிஸ்தவ சமய நூல்கள் இல்லாதிருக்கும் இந் நாட்களில், ஏனைய Y. M. C. A. சங்கங்களும் இத் துறையில் சிறிதளவேனும் முயற்சியெடுத்தல் நல்லது. "பாடுவோம் எல்லாரும்" என்ற இப்பாமாலை சிறுவர், வாலிபர், பெண்கள், முதியோர் ஆகிய அனைவருக்குமுரிய சிறந்த நூலாகும். இதனை அனைவரும் வாங்கிப் பயன்படுத்துவது நல்லது.

D. R. A.

கே.என்.எச் (K.N.H) இன் 30 வது ஆண்டு நிறைவு விழா.

ஜேர்மனியிலுள்ள கின்டர் நொதில்பே (சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையம் - K.N.H.) மூன்றும் உலக நாடுகளிலுள்ள சிறுவர்களின் மத்தியில், முப்பது ஆண்டுகளாக மிகச் சிறந்த சமூக சேவை ஆற்றி வருகிறது.

சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையத் (K.N.H) துக்கான ஸ்ரீ லங்காச் சங்கம் மூலம் ஸ்ரீ லங்காவிலும் சேவையாற்றுகிறது. அங்லிக்கன் மெதடிஸ்ற், சி.எஸ்.ஐ ஆகிய திருச்சபைகள், ஸ்ரீ லங்காவின் பல்வேறு இடங்களில் நடத்தும் சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையங்களுக்கு, இது, உதவி புரிந்து வருகிறது. இத்தக் கே.என் எச் (K.N.H) இன் 30 வது ஆண்டு நிறைவை, தத்தமது நிலையங்களில், கிறிஸ்தவ சபைகள் கொண்டாடுகின்றன.

தெ. இ திருச்சபையின் யாழ்/ஆதீனம், வட்டுக்கோட்டையிலுள்ள, ஆசன ஆலயத்திலும் பண்டைத் தரிப்பு - மானிப்பாய் - உடுவில் ஆலயங்களிலும் இந்த விழாவை முன்னிட்டு ஆராதனைகளை ஒழுங்கு செய்துள்ளது. அந்தந்தப் பராமரிப்பு நிலையத்திலுள்ள சிறுவர்களே அந்தந்த நிலையங்களில் நடைபெறும் நன்றி நவில்தல் ஆராதனையில் பங்கு பெறுவர். கொழும்பு கதீட்றல் (ஆசன) ஆலயத்தில் வெள்ளி 10 11 89 காலை 9 30 மணிக்கு ஒரு பொது ஆராதனை இடம் பெறுகிறது.

உதய தாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

கிறிஸ்தவ வார இதழ். வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது

நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும் : பாவம் எந்தக்குலத்துக்கும் இழிவாம்

மலர் 149 | 3 - 11 - 1989 | [இதழ் 44

சிந்தனை: 36.

திருமறைப் பகுதி: ஓசியா: 5
தியான வாக்கியம் 5:1;15.

ஆலய வழிபாட்டையும் திருமறையையும் அருட்தொண்டர்கள் உறவையும் விட்டுவிலகித் தனது போக்கிலே வாழ்ந்த ஒருவர், நோய் வாய்ப்பட்டு விட்டார். இவரைச் சந்தித்து, இவருடன் உரையாடுவதற்காக அருட் தொண்டர் ஒருவர், இவருடைய இல்லத்தினுள் நுழைகின்றார். இல்லத்தவர்கள் அவரை வரவேற்கின்றார்கள்.

படுக்கையிலே படுத்திருந்தவருடன் அருட்தொண்டர் உரையாட ஆரம்பிக்கின்றார். அச்சந்தர்ப்பத்தில் நோய்வாய்ப்பட்ட சகோதரன்,

''எதுவும் என்னுடன் பேசலாம். கிறிஸ்தவம் பற்றிப் பேசக்கூடாது. நான், அதை வெறுக்கிறேன்.'' என்றார். இதைச் செவிமடுத்த அருட் தொண்டர்,

''கிறிஸ்து உங்களுடன் பேச விரும்புகின்றார், ஏன் அவரை வெறுக்கிறீர்கள்? இதோ, இச்சிலுவையிலே தொங்கும் அன்பு வடிவைப் பாரும்'' என்று, தான் அணிந்திருந்த சிலுவையைக் காண்பித்தார்.

இதைக் கேட்ட சகோதரன் உமிழ்ந்து சிலுவையில் துப்பி விட்டுச் சொன்னது ''தயவு செய்து சீக்கிரமாய்ப் போய்விடுங்கள்'' என்பது தான். அப்போ அருட் தொண்டர், ''நான் போகிறேன். ஆனால், உங்களை நேசிக்கும் இயேசுக் கிறிஸ்து உங்களை விட்டுப் போகவே மாட்டார், என்று கூறிவிட்டு அவரது இல்லம் புறப்பட்டார்.

சிலவாரங்கள் கடந்து சென்றன. சகோதரனின் நோயும் கடுமையாகி விட்டது. வைத்தியர்களும் கைவிட்டு விட்டார்கள். இக்காலகட்டத்தில் தனது துணைவியாரை அழைத்து

''என்னுடைய உடலின் வேதனையை விட உள்ளத்து வேதனை அதிகம். நான் விரட்டி அனுப்பிய அருட்தொண்டரைக் காண ஆசைப்படுகின்றேன் அவரிடம் என் தவறைக் கூறி, அவருடன் ஒப்புரவாக விரும்புகின்றேன்'' என்றுதன் இறுதி ஆசையை வெளிப்படுத்தினார்.

துணைவி, அருட் தொண்டரின் குருமனை நோக்கி ஓடுகின்றாள். அங்கே அருட் தொண்டர் இல்லை. எப்போ வருவார் என்று வினவுகிறாள் ''இரண்டு நாட்களாகும்'' என்ற பதில் கிடைக்கின்றது.

இல்லத்திற்கு வருகின்றாள்; துணையை இழந்த துணைவியாகி விடுகின்றாள் தேடி வந்த அருட்தொண்டரை விரட்டி விட்ட சகோதரன் துன்பத்தின் விளிம்பிற்குத் தள்ளப்பட்ட போது தேடினான். பயனற்றதாகி விட்டது.

இதைத்தான், ஓசியா ஐந்தாம் அதிகாரம் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது 5:1ம் வசனம் கேளுங்கள், கவனியுங்கள், செவி கொடுங்கள் என்று ஆசாரியருக்கும் இஸ்ரவேல் ஜனத்திற்கும் அரச வீட்டாருக்கும் கூறுகின்றது. இவ்வசனத்தைச் செவி கொடுத்துக் கவனித்துக் கேளுங்கள், என்று விளங்கிக் கொள்வது நல்லது. இறைவரலாற்றிலே செயற்படும் அருட் தொண்டர்களின் வார்த்தைகளைச் செவி கொடுத்துக் கவனித்துக் கேட்பது நல்லது. இதையே யாக்கோபு நிருபம் 1:19 ம் வசனம் கூறுகின்றது.

இராஜரீகமான ஆசாரியக் கூட்டமாயும் பரிசுத்த ஜாதியாயும் அவருக்குச் சொந்தமான ஜனமாயும் இருப்பதால் (1பேதுரு 2:9) நாங்கள் அனைவரும் இறைவனுடைய சத்தத்தைச் செவி சாய்த்துக் கவனித்துக் கேட்கவே வேண்டும்.

கேட்போர் வாழ்வில் துன்பம் இல்லை என்பது பொருள் அல்ல. துன்பம் நிறைந்த காலகட்டங்களிலும் சமாதானமான உணர்வுகள், மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்படி செய்யும். மரணப்படுக்கை அந்தகாரமானதாக அல்ல, ஆனந்தப் பேரின்பமாக இருக்கும்.

காலமெல்லாம் இறைவனுடைய சத்தத்தை வேண்டாம் என்று வெறுத்துவிட்டுத் துன்பமான காலகட்டங்களில் நாம் இறைவனைத் தேட விரும்பும் போது, தேடி வந்தவர் தூரம் போய் விடுவார். அன்புக்குரியவர் தூரம் போவதற்கு முன், அவருடைய வார்த்தைக்குச் செவி சாய்ப்பதே மேலானது.

— துறையூரான். —

⁂

வசந்த சொர்க்கம் காண்பேன்!

கூவும் குயிலும் செவ்வாய்க்
கிளியும் சோலை மரத்தில்
தாவும் அணிலும் இணைந்து
தோதாய்க் கூடிக் குலவும்
யாவும் நோக்கும் நிலவும்
வானில் உலவி ஒளிரும்
பூவும் வண்டின் வரவால்
பூத்துக் கேலி செய்யும்

எங்கோ எனக்காய்ப் பிறந்தோன்
என்றோ ஒருநாள் வருவான்
நங்கை எனையும் பாடியே
நயமாய்க் கவிதை செய்வான்
அங்கே மலர்ந்த மலரும்
அழகாய்க் கவிழ்ந்து வெட்கும்
தங்கிப் பார்த்த நிலவும்
தலையை முகிலுள் மறைக்கும்

வானம் பன்னீர் தூவும்
வரம்பில் வெள்ளம் பாயும்
தேனைக் காவும் பூவும்
தென்றல் பட்டுச் சிலிர்க்கும்
கானக் குயிலும் பாடும்
கிளியும் போட்டி போடும்
நானும் வாழ்வை ரசிக்கும்
நாட்கள் இதுபோல் ஏது?

மேகம் கொஞ்சம் விலகும்
மேலிப் பார்ப்பான் கதிரோன்
தாகங் கொண்ட பூமி
தானும் வெள்ளம் குடிக்கும்
தேகம் குளிர்ந்த செடிகள்
தேசு கொண்டு சிரிக்கும்
சோகம் மறந்து நானும்
வசந்த சொர்க்கம் காண்பேன்!

செய்திச் சரம்.

● குடும்பம். ●

குடும்பம் என்ற குருவிக் கூட்டினிலே தந்தை, தாய், பிள்ளை போன்ற அழகிய குருவிகள் வாழ்கின்றன. இவர்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்துதான் சமுதாயத்தை உருவாக்குகிறார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருக்கொருவர் செய்யவேண்டிய கடமைகள் பலதரப்பட்டவை.

தந்தையானவன், உழைத்துத்தன் மனைவியை – பிள்ளைகளைக்காத்து, இறைவனுக்கு உகந்த முறையில் வாழ்க்கை நடாத்தி, மனைவியையும், பிள்ளைகளையும் நல்வழியில் ஒழுகச் செய்தல் வேண்டும். தாயானவள் தன் தெய்வமாகிய கணவனையே போற்றி, தன் செல்வங்களாகிய பிள்ளைகளைக் காத்து, தானும் அற நெறியில் வாழவேண்டும். பிள்ளைகள், தந்தை-தாய் சொற்கேட்டு தங்களுக்குரிய கடமைகளாகிய படித்தல், பெற்றோருக்கு உதவிசெய்தல், இறைவனோடு எந்நேரமும் இணைந்திருத்தலாகிய பல கடமைகளை நிறைவேற்றல் வேண்டும். இவ்வாறு, இவர்களின் கடமைகளைப் பலவாறாகக் கூறலாம்.

குடும்பம் ஒரு கோவில். இக் கோவிலிலே பிதா, சுதன், தூய ஆவி குடியிருக்க வேண்டும் அப்போது தான் அது குடும்பமாகும். இன்னும் கூறினால் திருக்குடும்பத்தின் திருவழி பின்பற்றல் வேண்டும். பல திருத்தொண்டாற்றலும் எம் தலைசிறந்த கடனாகும்.

தேவனும், தேவியும் பிள்ளைகளும் நேர்வழி சென்று, நல்வழிகண்டு இறைவழிதேடி, இறைபுகழ் பாடி ஒழுகுதல் வேண்டும், எம் குடும்பங்களும் இவ்வழிகளிலே செல்ல நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒத்தாசைப்படும் போதுதான், அந்தக் குருவிக்கூட்டில் இன்பம் பிறக்கும். இறைவனும் வாசம் செய்வார்.

⁂ ⁂

கிழக்கு மாகாண மாந்தீவில், தொழுநோய்க் குடியிருப்பு.

இக்குடியிருப்பிலுள்ள 66 பேரில் 55 ஆண்களும் 11 பெண்களும் அடங்குவர். இங்குள்ள நிலைமை மிகவும் பரிதாபத்திற்குரிய தெனக் கண்ட மட்டக்களப்பு எம்.பி (பாராளுமன்ற உறுப்பினர்) பிறின்ஸ் காசிநாதர் அவர்கள், அந்நிலையை மாற்றியமைக்கும் முயற்சியில் இறங்கியுள்ளார். அந்த நிலைமையைச் சீர் செய்து குடியிருப்பைச் சிறப்பாக்கித் தாருங்கள் என்று அரசாங்கத்தைத் தூண்டுவதற்கான நடவடிக்கை முயற்சியில் இறங்கியுள்ளார்.

அந்தக் குடியிருப்பிலுள்ளவர்களுக்கான படுக்கை விரிப்புகளையும் துவாய்களையும் வாங்குவதற்காக, தென் இந்தியத் திருச்சபையின் யாழ். அட்தியட்சாதினம் பத்து ஆயிரம் ரூபா (10.000.00) வைச் செலவளித்துள்ளது.

தெ. இ. திருச்சபையின் மட்டக்களப்புப் பிரிவுக்குரிய செயலர் திரு. ஏ.சி அரியரஜா, பொருளர் திரு. வில்லியம்ஸ், மட்டக்களப்பின் ஊறணி ஊரின் பரி. யோவான் ஆலய ஊழியன் வண. ஏர்ல்- பி சொலமன்ஸ் ஆகியோர், திரு- திருமதி பிறின்ஸ் காசிநாதர் சகிதம் 16ம் தேதி (16-10-89) காலை வேளையில் அக்குடியிருப்புக்குச் சென்று, படுக்கை விரிப்புக்களையும் துவாய்களையும் அன்பளிப்புச் செய்தனர். அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட குடியிருப்பினர் அனைவரும், தங்களின் முன்னேற்ற நலனுக்காகத் தெ. இ. திருச்சபை ஆலயம் காட்டி வரும் அக்கறைக்குத் தங்களின் உளமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்தனர்.

கைதடி நவீல்ட் பாடசாலையில் ★ மாபெரும் கண்காட்சி. ★

1989 நவம்பர்த் திங்கள் 2ம், 3ம் 4ம் திகதிகளில் கைதடி நவீல்ட் பாடசாலையில், நுழைவுக் கட்டணமற்ற மாபெரும் கண்காட்சி ஒன்று காலை 10–00 மணி முதல் மாலை 4 மணி வரை நடைபெற்றது. இக் கண்காட்சியில் செவிப்புலன், விழிப்புலன் இழந்த மாணவர்களின் பல வகையான கைப்பணி உற்பத்திப் பொருட்கள் புலனிழந்தவர்களின் கல்வி நவீன கற்றல் உபகரணங்களுடன் செய்முறை விளக்கங்கள் முதலியன காண்பிக்கப்பட்டன. மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்ற இக்கண்காட்சியை 2ந் திகதி யாழ். மாவட்டப் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் செல்வி தி. பெரியதம்பி அவர்களும், 3ம் திகதி யாழ். மாவட்ட சமூகசேவை உதவிப்பணிப்பாளர் திருமதி. சிவசிதம்பரம் அவர்களும் 4ம் திகதி (இறுதி நாள்) பாடசாலை முகாமையாளர் திரு: A. C. கனகராசா அவர்களும், மங்கள தீபமேற்றி ஆரம்பித்து வைத்தனர். இறுதி நாளன்று கண்காட்சிப் பொருட்கள் விற்பனை செய்யப்பட்டன.

பிரதம பேராயர் தரும் செய்தியின் சுருக்கம்:

திருச்சபையின் திருப்பணி முறையில் ஓர் திருப்பம்.

விண்ணொளி.

தென்னிந்தியத் திருச்சபை உருவாகியநிகழ்ச்சிபெந்தெகொஸ்தேநாளுக்குப்பின்னால் நடந்தேறிய மாபெரும் அற்புதமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த ஐக்கிய திருச்சபை தோன்றியதன் நோக்கம் அது மற்றுமொரு சபைப் பிரிவாக இருப்பதற்கன்று. உலகம் முழுவதிலுமுள்ள கிறிஸ்துவின் திருச்சபையை ஐக்கிய நெறிக்குட்படுத்தும் இயக்கமாக விளங்குவதற்காகவே அது தோன்றலாயிற்று. திருச்சபை உண்மையில் ஒரு பயணித் திருச்சபை என்பது இப்போது உணரப்பட்டு வருகிறது. அது தன் ஆண்டவரின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து தன் பயணத்தில் முன்னேறிச் செல்லும் சபையாக இருந்திட வேண்டுமென்பதும், உள்ள நிலையிலேயே ஊறிப்போய் நிற்காமல் இன்றைய சமுதாயத்தில் உப்பாகவும், ஒளியாகவும் புளித்த மாவாகவும் இயங்கி உயிர்ப்புடைய தொரு ஒருமைப்பாட்டு நிலையை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டுமென்பதும். ஆண்டவரின் ஆணைக்கு இணங்க, புதுவகையில் தன் பணிவடக்க நெறியை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பதும் இப்போது நாம் அறிந்து வருகின்ற உண்மைகளாகும்.

1947ம் ஆண்டு நான்கு சபைப் பிரிவுகளுக்கிடையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த ஐக்கிய திருச்சபையானது தன் வாழ்விலும் பணியிலும் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியை பின் வரும் மூன்று நூல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

(1) Renewal and Advance
(2) CSI After Thirty Years
(3) Priorities for the Mission of the Church 1982

(வளரும்)

God — The Greatest Poet!

The world around me are songs
You have sung thousands of years
The hills and the valleys, the sea and the river that flows
The smiling eyes of the younger and the older persons
and the wagging tails of the faithful dogs
The closest companion of numerous humans
In them I read nothing but the words of your poems.

When I hear the sky larks sing
The wild and mighty elephants trumpeting
The frail human beings crying and laughing
While they struggle for their daily living
In them I hear nothing but the music of your harmonizing

O God then I turn to my writing that express my inner thoughts
Which my heart craves secretly to identify as poems
These songs of mine, I realise are merely worthless words
That does not even produce rhythmic sounds
In them are lees aud scums which I desire to leave as trails.

But yours is poetry with flesh and blood
That bestows life and love to the entire world
To make my laborious heart and weary soul to leap dance
And to sing unceasing praises to your unfailling glance
For you, and you alone, without any rivalry
Are the very source of both written and unwritten poetry
And in you I recognise the greatest of all the great poets.

— Henry Victor—

The role of mission hospitals in the present situation: preventive or curative health care?

Green Memorial Hospital is a name known in every nook and corner of Jaffna partly because it was founded as way back as 1848, and partly because almost every other child in those days was born in this beacon institution which stood steadfast as a pillar of the healing and teaching arts. It was a pioneering institution which was way ahead of any other hospital in the whole country, let alone South Asia. Even the famous Christian Medical College, Vellore was founded some 50 years later, from when it has reached its present dizzy height.

Due to the present situation and circumstances beyond our control the mission hospitals have slipped to a position whereby serious patients have to be transfered for lack of resident specialists. The ongoing crisis does not encourage doctors from abroad to return and those who remain naturally demand higher wages. For the revival of the hospital on the curative aspect resident specialists are a must and no amount of visiting physicians can remedy the situation. A demand for higher wages if met may prove beneficial in that once patients are assured of expert care the number will increase, thereby increasing the income. Without an adequate number of patients it is not cost effectve to have para medical Services and latest X'ray and ultrasound facilities. At this juncture, with no solution to the crisis in sight it is necessary to reassess the role of the mission hospitals towards alleviation of the suffering of man, the prime aim of the healing wing of the church.

If the mission hospital is unable to make a dent in the vast array of curative hospitals and nursing homes present in Jaffna today, why not it modify its role and emerge as the pioneer of primary health care or preventive health at the doorstep of the poorest of the poor? The christians believe that what soever we wish to be done to us, we must do to others and what more better way to practice this principle than to actually plan and execute a programme which will benefit the poor masses who cannot afford medical care as it is practised today.

Vigorous attempts were made to launch such a programme in 1986 whereby a mobile health service was started. But again due to the uncertainties only 1 peripheral clinic remains today to which the hospital sends a team weekly. But a more concentrated effort is necessary if we are to make a mark and just conducting clinics once a week or giving concessions to poor patients who attend the hospital will not serve the purpose of primary health care. As illustrated in the last issue disease should be tackled at the root before it can sprout out by proper sanitary methods and health education. The mission hospitals must take on the mantle of Primary health care and serve as its head quarters or driving force.

How can this new concept be amalgamated with the existing programmes of the diocese? The answer is in the already existing day care centres and vocational training institute established here in Manipay.

During the last 10 years, we have seen the church spreading its arms into the vast heathen land south of Elephant pass. Day care centres providing the twin commodities of life-food and education have sprung up like mushrooms every where. These day care centres prove as focal points for the common man to gather together and understand the true love of Christ, through deeds and acts of love which benefit none but the grass root level. It was indeed a moving sight to see children from all the outlying parishes at the Thanksgiving service held in Killinochi to commemorate 10 years of hard labor in the South. The Bishop in his address very aptly concluded that we should not conceal the light under a bush but let it be seen to all near and far. Needless to say that men of vision dedicated beyond doubt to the up grading of the quality of life of the common man through development projects, Vocational training institutes etc are at the helm of the mission today whereby rich harvests are being reaped in such a short period of time. But sadly the aspect of preventive health which could have also gone hand inglove with these development projects has been neglected. A community health worker in each of these day care centre areas working for the last 10 years could have reduced the morbidity and mortality in these areas by more than half. By eradicating sickness the standard of living improves and the ultimate goal of the church will be further strengthened.

Selection to the vocational training centre at Manipay could be oriented towards those who in the future would take on the role of community health workers in their respective villages. During their six month stay here a course of lectures and practicals could be conducted for them in addition to their various vocation's so that when they get back they could hold weekly meetings, collect data on births, marriages deaths etc for purposes of immunisation and family planning and tackle small health problem such as common cold, small wounds that need sterile dressing etc. A system of supervision and back up consisting of a medical team from the hospital can easily be formulated on the lines of the famous CHAD — project of Christian Medical College, Vellore.

The time has indeed come for this radical change in Medical care to be taken. It may be a bold step but in the present situation this can be the only way whereby we could spread the good news of Christ's presence — "that Christ came so that we might have life and have it more abundantly". There is no doubt that the founder of this great institution and his successors will be proud of such an endeavor on the part of the hospital which was once a pioneer in every aspect in South Asia.

Dr. Priashanta Visvalingam.

Obituary.

Mr. Eliathambay Thevanesam, who retired some years ago from the Public Service as Assistant Government Agent, Kandy died on the 20th of October in Colombo at the age of 73. Mr. Thevanesam was an old boy of St. John's College, Jaffna, where he had a brilliant career and established an unbeaten academic record of securing eight distinctions in the Cambridge Senior Examination. Mr. Thevanesam on his retirement as A. G. A., Kandy was invited to serve as Deputy Commissioner of Registrations for yet another five years. He leaves behind his wife Mano (nee Cumarasamy) and four daughters: Mrs. Thiagaratnam, Dr. Vasanthy Thevanesam, Head of the Micro Biology Department at the Peradeniya University, Mrs. Sakunthala Ratnam of Colombo and Miss Savithiri Thevanesam. His brother Mr. E. Thevarajah died a few months ago in Australia. His other brothers are Dr. E. S. Devasahayam, Principal, St. John's College, Jaffna, Mr. E. Thevaseervatham and Brig. E. G. Thevanayagam. He also leaves behind two sisters - Mrs. Sri Pathmanathan and Mrs. Thevi Manoharan. Mr. Thevanesam is the son of the late Mr. S. V. Eliathamby, who was the Head Master of the Tamil School at St. John's, Chundikkuli, and Mrs. Eliathamby. We extend to all members of the family our heart-felt condolence.

Obituary.

One more tragedy and two deaths.

We regret to record the death of Mr. Bala Gunasegaram. Head Master, St.Thomas College,Gurutalawa, and his wife Manohari in the early hours of Friday, 20th October, killed by unknown gunmen at their residence. Mr.Gunasegaram, who was a qualified engineer, after working for some years in this country and abroad decided to serve the Church's Educational Mission and accepted the Head Mastership of St. Thomas' College, Gurutalawa a few years ago. He and his wife have died as martyrs to the high calling which they decided to accept. The Gunasegarams have two sons Yohan and Paul, now students in India. Bala is a son of the late Mr. D. R. Gunasegaram and Mrs. Gunasegaram of Cheddiarmadam, Vaddukoddai. He leaves behind two sisters - Dr. (Mrs.) Joy Canagarajah of McLeod Hospital, Inuvil and Dr. (Mrs.) Christa Arumainayagam and a brother Rajan Gunasegaram. Manohari is the daughter of Mr. & Mrs. E. Anandanayagam of Chundikkuli and a sister of Gowri Anandanayagam, Anandakumar and Premakumar. The bodies of the deceased were taken to the Chapel of the Transfiguration at St. Thomas' College, Mt. Lavinia and the funeral service was held there on Monday the 23rd of October at 3.30 p.m. The interment took place at the General Cemetery, Mt. Lavinia. We express our sorrow and sympathies to the members of the families of the deceased couple.

தாரகை ஒளி:-
திரளான ஐசுவரியத்தைப் பார்க்கிலும்
நற்கீர்த்தியே தெரிந்து கொள்ளப்படத் தக்கது.
— நீதிமொழிகள். 22 : 1 —

எங்கள் கருத்து

★ விடுதலை விழா. ★

தமிழ் மக்கள் கொண்டாடும் விழாக்களிற் சிலவற்றை, நாம் சமூக விழாக்களெனக் கணிக்கலாம். தீபாவளி, கார்த்திகைத் தீபம், தைப்பொங்கல் ஆகியன இப்பகுதியில் அடங்கும். இவ்விழாக்களின் உட்பொருளை ஆராய்ந்தறிந்து, இவற்றின் மூலம் நம் தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநாட்ட, நம் சமயத் தலைவர்கள் முயல்வது நல்லது.

கடந்த ஐப்பசி மாதமும் தீபாவளி விழாவை, தமிழ் மக்கள் கொண்டாடினார்கள். இவ்விழா, குறிப்பாக, சைவ சமய மக்களால் கொண்டாடப்படினும், இதனை ஒரு சமூக விழாவென ஏனைய சமயத்தவர்களும் கருதினால், இவ்விழாவின் உட்பொருளும் நோக்கமும் நம் சமுதாயத்தில் செறிவதற்கு உதவியாயிருக்கும்.

'தீபாவளி' என்ற சமஸ்கிருதச் சொல் — 'தீப வரிசை' — 'தீப ஆரம்' எனப் பொருள்படும். அதாவது, ஒளியை மையமாக வைத்து ஒன்றுகூடி, ஒளியின் சாட்சியில் ஆர்ப்பரிப்பது, இவ்விழாவிற்கேயுரிய தனிச்சிறப்பாகும். தீமையென்ற இருளைப் போக்க இறைஒளி வந்தது — செயல்பட்டது என்பதை இவ்விழா குறிக்கிறது.

ஆகவே, இவ்விழாவைக் கொண்டாடும் மக்கள், இன்று நம்நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள அநீதி, அக்கிரமம் ஆகிய தீமைகள் பொதிந்த கோரஇருளைப் போக்குவதற்கு, நாடெங்கும் இறைஒளியைச் செறியப் பண்ணுவது தம் தலையாய கடமையென்பதை உணர்வது அவசியம். தீபாவளி விழாவிற்குப் பல விளக்கங்கள், சமயக் கருத்துக்கள் வழங்கப்படினும், இதன் அடிப்பொருளும் மையக்கருத்தும் யாது என நாம் ஆய்ந்தறிந்தால், இவ்விழாவை ஒரு மகிழ்ச்சி விழாவாகவும் வெற்றியளிக்கும் விடுதலை விழாவாகவும் மக்கள் கொண்டாடுவார்கள். தீமையின் உருவெடுத்து வந்த கொடிய அரக்கனைக் கொன்று, அவனின் அக்கிரமப் பிடியிலிருந்து மக்களை விடுவித்தார் இறைவன் என்ற உட்பொருளைத் தமிழ் மக்கள் தெளிவாக அறிதல் வேண்டும்.

நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே நடக்கும் போராட்டத்தில், நல்ல சக்திகளுக்கே இறுதி வெற்றி என்னும் நம்பிக்கையை, இவ்விழா, மக்களின் இதயத்தில் தூண்டுகிறது. 'அறம் மறத்தை வெல்லும்' என்ற நம்பிக்கையையும் தீபாவளி ஒளியில் நாம் காணலாம். இந்நம்பிக்கையை, ஒவ்வொரு மனிதனும் அடையக்கூடிய சக்தியாக, கிறிஸ்துபிரானின் ஒளி மாற்றுகிறது.

கிறிஸ்துவின் ஒளியில் தீபாவளியென்னும் ஒளிவிழா, ஒரு கொண்டாட்டம் மட்டுமல்ல, ஒரு இலட்சிய விழாவாகவும் மாறுகிறது. ''நானே உலகின் ஒளி'' என்றியம்பிய கிறிஸ்துபிரான், தீபாவளியன்று ஏற்றப்படும் தீபங்களின் மூலம், சமுதாயத்தில் நிலவும் இருளை அகற்றவேண்டிய கடமையுணர்வைக் காட்டும் விழிப்பு நாளாக இப்பெருநாளைத் திகழச் செய்தார். 'உள்ளத்தில் ஒளி உண்டானால் வாக்கினில் ஒளி உண்டாகும்' என்ற நம்பிக்கையைப் பொழிகின்ற பெருநாளாக, தீபாவளி உதயமாகவேண்டும்.

தமிழ் மக்களின் விடுதலை விழாவாக, தீபாவளி, இம்முறை மலரவேண்டும். சாதி சமய வேறுபாடின்றி 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்ற உண்மை, தமிழ் மக்கள் மனதில் உதயமாக வேண்டும். இன்று, தமிழ் மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி அமர்த்தி வைத்திருக்கும் அவலநிலை மாறி, நீதியின் தீபங்கள் நம் சமுதாயமெங்கும் எரியவும், விடுதலை உணர்வின் ஒளி மிளிரவும் வழி வகுப்பது தமிழ் மக்களாகிய நம் கடமை. அப்பொழுது, அநீதி என்னும் இருள் தானாக மறைந்துவிடும். இருளைப் பழிப்பதைவிட ஒளி ஏற்றுவது நல்லது அல்லவா?

சமூக சேவை

ஒளியிழந்த கண்கள்
இருளடைந்த இல்லங்கள்
மங்கிப்போன வாழ்வுகள்
அருகில்
கிராமங்களில்
....
ஒளியேற்ற விரும்பினேன்
ஓடிப்போய் ஒரு பெட்ரோமாக்ஸ்
வாங்கி
வந்து
....
எங்கள் வீட்டு ஹாலில்
மாட்டி மகிழ்ந்தேன்

— (போதகர் மாமா)

போனவாரத் தொடர்ச்சி

எலியாவின் வாழ்வு எமக்குத் தரும் செய்தி.

துன்பத்திலே வாடும் தோழனே நீ இன்றே உன்னை முற்றுகத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பாய். உன்னை, தேவன் காக்க வல்லவராய் இருக்கிறார். உன் வாழ்வில் விக்கிரக ஆராதனையால் ஏற்பட்ட பஞ்சங்கள் அனைத்தும் தீர்ந்துபோம். உனக்கு ஒன்றுமே குறைவுபடாது. அதற்கு நீ உன்னை முழுமையாகக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக் கொடுக்கவேண்டும்.

எலியா சாறிபாத்தூரிலே ஒரு விதவையிடம் சென்று அவளிடம் கொஞ்சம் உணவு கேட்கிறார். கொஞ்ச உணவை வைத்திருந்த அந்த விதவை அதிலே ஒரு பகுதியைக் கொடுத்தாள். இதன் மூலம் பஞ்சகாலம் முழுவதும் திருப்தியான உணவுக்கு வழி கிடைத்தது. அவளின் மகன் இறந்தபோதும் எலியா கடவுளை வேண்டி உயிர்ப்பித்தார். இல்லாதவர்களுக்கு என்ன செய்தீர்களோ அதை எனக்கே செய்தீர்கள் என்று கர்த்தர் சொன்னார். பஞ்சத்திலிருந்த எலியாவிற்கு விதவை தன்னிடம் இருந்ததில் கொடுத்ததால் அதிக பலனைப் பெற்றாள். இன்று நாமும் இல்லாதவர்களுக்கு உதவ அழைக்கப்பட்டுள்ளோம். இதனால் அதிக பலனைப் பெற முடியும். தேவனுடைய ஊழியனுக்கு உதவியதால் அந்த விதவை பிழைத்துக்கொண்டாள். அவளுக்கு ஏற்பட்ட பஞ்சம் நீங்கியது. எலியாவை பரியாசம் செய்த 42 சிறுவரை, கரடி கொன்றது. நாமும் தேவனுடைய ஊழியரைப் பரியாசம் செய்தோமாயின் நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் பரிதாபமுடையவர்களாக இருப்போம். எம்மிடம் உள்ளதில் பிறருக்கு உதவுதலே நல்லது. இயேசு, 2 காசு போட்ட கைம்பெண்ணே சிறந்தவள் எனக் கூறினார். அதுபோல் நாமும் எம்மிடம் உள்ளதில் தேவனுக்கென முழுமையாகச் செலுத்தும் போது தேவன் எம்மை ஆசீர்வதிப்பார். எமக்கு, தேவனால் தரப்பட்ட காலத்தை முழுமையாக அவருக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

3 வருடங்களின் பின்னர் எலியா ஆகாப்பிடம் சென்றான். அவன், எலியாவைக் நோக்கி, தேசத்தைக் கலங்கப் பண்ணுகிறவன் நீர்தானே என்றான். நாமும் கடவுளுக்கு கீழ்ப்படிந்து அவர் கருவியாகச் செயற்படும் போது மனிதர் எம்மை வெறுக்கலாம். மனித குலம் நேசிக்காது விடலாம். ஆனாலும் கர்த்தர் கூட இருக்கிறார் என்பதை மறக்கக் கூடாது. தேசத்தை, நாட்டை, வீட்டை, பாடசாலையை மற்றும் இதுபோன்ற பல கூட்டான குடும்பங்களைக் குழப்புகிறவர்களாக மக்களுக்குத் தெரிந்தாலும் தேவனின் அருட் சோதியால் தேசத்தைக் குழப்புபவரான நாம் தேசத்தின் சேவை நாயகர்களாக மிளிர்வோம்.

(2ம் பக்கம் பார்க்க)

(சென்ற வார இதழின் தொடர்ச்சி)

அற்ககோல் என்னும் அரக்கனின் அட்டகாசம்.

இவர்கள் பொழுது காக வெறிப் பொருட்களைப் பாவிக்கின்றனர். ஆனால் நெருப்பிலே கை போட்டால் சும்மா விடுமா? அற்ககோல் தன் அசுரத்தனத்தைக் காட்டத் தொடங்கிவிடும். தன் சொல்லுக்குளளேயே எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தி விடும். பின்னர் என்ன? அற்ககோல் இன்றி அவர்கள் இல்லை. அவர்கள் இன்றி அற்ககோல் இல்லை. என்று எண்ணுமளவிற்கு அற்ககோல் அவர்களுக்குக் கைகொடுக்கிறது. ஆமாம், கைகொடுப்பது கிணற்றினுள் விழுந்தவனை வெளியே எடுப்பதற்கல்ல; வெளியே நிற்பவனைக் கிணற்றினுள் விழுத்திச் சேற்றினுள் புதைப்பதற்காகவே. அற்ககோலின் நோக்கம் அதன் அடிமைகளுக்குப் புரியாது. கிழைத்தேயத்தில் ஒரு சிலர், மனவிரக்தி காரணமாகவும் ஒரு சிலர் கெட்ட நடத்தைகளினாலும் அற்ககோலுக்கு அடிமையாகின்றனர். இவர்கள், தம் பெற்றோரின் அறிவுரைகளை ஏற்கும் பக்குவத்தில் இருப்பதில்லை.

தங்களுடைய சினேகிதர்கள் சொல்லுவதையே சரியானது என்று எண்ணினர். இதனால் பெற்றோர்-பிள்ளைகளிடையே கசப்புணர்வு ஏற்படுகிறது. இவர்கள் வேறு பட்ட கருத்துக்களை கொண்டிருப்பதால் வீட்டை விட்டு வெளியேறி தம் நண்பர்களுடன் சேர்கின்றனர். இவரது மனவருத்தத்திற்கு மருந்தாக நண்பர்கள் அற்ககோலைக் காண்பிக்கின்றனர்: நண்பர்களின் தூண்டலால் அரைமனதோடு அற்ககோலுக்கு அடிமைச் சீட்டு எழுதுகிறார்கள்: அன்று சிறிது நேரம் தம் கவலைகளை மறந்து வாழ முடிந்ததை எண்ணி நாள்பூராவும் கவலைகளை மறந்து வாழ விரும்பி, முழுமையாகவே அற்ககோலுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்து விடுவர். சிலர் இளமைப் பராயத்திலே அறியாமையாலும், தீய வழிசென்ற சினேகிதர்களினாலும், விளையாட்டாகவே வெறிப்பொருட்களைப் பாவிக்கப் பழகுகின்றனர்: ஆனால் அது வினையாக மாறி அவர்களையே ஆட்கொள்கின்றது; எத்தனையோ வறிய குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் தம் பெற்றோரின் ஏகப்பட்ட எதிர்பார்ப்புகளுக்கிடையே முகத்திற் கரிபூசிவிட்டு, தம் வயிற்றில் நெருப்பைக் கொட்டிக் கொள்கின்றனர்:

ஏன் எதற்காக யாவரும் இவ்விதம் அற்ககோலை வெறுத்தொதுக்க விரும்புகின்றனர். அப்படி என்னதான் செய்கிறதோ? அங்கே தான் தொடக்கப் புள்ளி ஆரம்பமாகின்றது: அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சல்லவா? அதேபோல, அளவுக்கு மிஞ்சியவுடன் அற்ககோலும் நஞ்சாகிறது; நஞ்சை நாம் உட்கொண்டால் தற்கொலை செய்கிறோம் என்பது அர்த்தம்: அற்ககோல் எல்லா வெறிப்பொருட்களிலும் காணப்படுகிறது; அதைநாம் சாப்பிட்டவுடன் அதன்வேலையே ஆரம்பமாகின்றது: இருந்தாற்போல நரம்புகள் தூண்டப் பெறுகின்றன: இதனால் அவர் உணர்ச்சி வசப்படுகின்றார்: குறிப்பிடத்தக்களவிற்கு என்றுமில்லாதவாறு உற்சாகத்தைப் பெறுகின்றார்: இந்த ஆண்டில் நடந்த ஒலிம்பிக் போட்டியில் போதைப்பொருட்களைப் பாவித்து அதன் காரணமாக உற்சாகம் ஏற்பட்ட பல வீரர்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டனர்; தொடர்ந்து பாவிக்கும் போது அற்ககோலுக்கு அடிமையானவர்களுக்கு, சாப்பாட்டின் மீது நாட்டம் குறைகிறது: சாப்பாடு சாப்பிடாமலேயே குடிப்பதால், ஈரலில் சேமிக்கப்பட்டு வைத்த சேமிப்புணவு விரைவாக முடிகிறது: சேமிப்புணவு முடிவடைந்த பின்னர் நோலின் கீழ் பாதுகாப்புப் படையாகச் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கொழுப்புப்படை சக்தித் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது; இதனால் ஈரல் பாதிக்கப்படுகிறது. உடல் தசைப்பற்றுக் குன்றி மெலிந்து காணப்படும்.

(தொடரும்)

☩ CELESTINE FERNANDO ☩

(S. Kulandran)

It is said that a Viceroy of India made an inquiry of the officials around him. He said to them, "why does the Church make so much of Heber (Reginald)? what did he do?" And the officials said to him, "Your Excellency, it's not for what he did, but for what he was." The same remark could be made in regard to the late Reverend Celestine Fernando.

It's dificult to find anything outstanding in his life. He wrote no book to my remembrance. To my knowledge he was never invited to an international conference. I have never heard him delivering a speech from a public platform, nor did he ever hurl himself into the political tempests that surrounded him from time to time. He was not a moving spirit of any great movement. Tempests raged and subsided. Storms blew and ceased. Nothing caused a ripple in the even tenor of his life. He was, of course, faithful in editing The Ceylon Churchman, but that was largely a matter of collating what other people wrote. He was also Secretary of the Bible Society for quite a few years, but this did not require much effort on his part. After all, Bibles sell themselves.

Nevertheless, it's curious that no conference in Ceylon during the last thirty years was complete without him. The question that would be asked of the convenor is "Have you invited Celestine?" He was almost an indispensable figure in every conference. Of course I am not talking about big conferences, but of small church conferences and ad hoc gatherings.

He was a presence. One may almost say that he carried a halo about him because of his qualities. What were these qualities? A transparent honesty, purity of personal life, humility, and an irenic temperament. One can certainly go to the extent of saying that where Celestine was there would be no quarrels. In fact, the Sinhalese-Tamil split would never have arisen if he had been at the top of things. Quarrels died out before they arose if he was present. Quarrels were absurd in his presence. Although he was not a popular figure, he was somehow indispensable because people liked him. And he was too humble to take advantage of any situation. He was humble enough to rise to any situation. Nobody ever wanted him out of a conference. I wish you would question me further on the subject.

What about his churchmanship? As is well known there are various well defined ecclesiastica groups in the Anglican church, and theologians say nothing can be more fierce than odium theologicum. Of these groups to which he did belong, he was certainly not an Anglo-Catholic, Nor was he an Evangelical. But no group took offense at his position. He was what is called a Central Churchman. No party could be enthusiastic about him, but no party could take offense. The Anglo-Catholics tolerated him, the Evangelicals were enthusiastic about him. This may mean that his leanings were with the latter. This is a fault that could be found with anybody with an irenic temperament. Anyway he managed to thread his way through theological differences.

What therefore is the contribution that Celestine has made to church life in Ceylon? It's simply that he has been: and to that extent it can be said that he has made church life sweeter and devoid of all bitterness. He will be remembered in times to come not for anything that he did, but for what he was, for his personality, shedding peace and harmony wherever he went.

Editorial Note:

Fr. Celestine after passing his History Honours degree from the University College, Colombo in 1937 got his B. Litt. in Theology and History at Oxford in 1941. He was given the M. Litt. of Oxford in 1982. He had his ministerial training at Bishop's College Calcutta and was ordained Deacon in 1942 and Priest in 1943. He was a founder member of the Ceylon S. C. M. in 1934 and attended the World Conference of Christian Youth in Amsterdam in 1939. He was Chairman of the Ceylon N C C. in 1968-69 and President of the Colombo Y. M. C. A. 1980 - 81. From 1943 - 80, he was Chaplain at the Colombo University and General Secretary of the Bible Society 1960 - 1980. He is the author of six books and several articles in the Ceylon University Journal and other Journals and Newspapers.

A. T. SINNATAMBY

ARTHUR THURAISINGAM SINNATAMBY, who passed to his eternal rest early this year at the age of 93, was the third of the sons of the late Mr. G. V. Sinnatamby of Tirunelvely and of Achimuthu Sinnatamby (nee Edwards).

The family produced an Assistant Commissioner of Excise, a Fellow of the Royal College of Surgeons, a Deputy Surveyor-General (also known for his researches into Sri Lankan history), a lady doctor (at a time when very few women 'dared' to enter the profession) and a lawyer.

Mr. A. T. Sinnatamby was chief Shroff of the Badulla Kachcheri when I was introduced to him 50 years ago by a colleague who was a relative of his. He retired over 30 years ago as Chief Shroff of the Customs Department.

He is deeply religious, honourable and of an exacting rectitude that would not permit him to commit even a technical irregularity. He was soft spoken, but his accents were clear and I have never heard him raise his voice either in anger or to give weight to an argument.

A friend who had known him since school days has summed up his own impression of him by just describing him as a THOROUGH GENTLEMAN- a rare accolade indeed.

G. A. GNANAMUTTU

★ A Tribute To ★
J. K. RETNANANDAM.

continued from 27. 10. 1989 issue

Retnanandam (never known by his English first name) not only took the Swamy round to the Christian churches, but also actively worked with him and helped him to edit and publish his books, giving the most meticulous attention to every detail. He formed an ecumenical group at Wellawatte, enlisting the support of the Roman Catholic, Anglican, Methodist Churches and Church of South India in the area. Some of us were associated with him in the dialogues he organised between adherents of the different faiths on their respective insights into moral and social issues. His exposition in the Press of some of the more difficult concepts of Hinduism revealed not only a rare sensitivity of understanding, but also an ability to convey profound truths in the language of the layman.

He was a live wire of the Ceylon Institute of National and Tamil Affairs (CINTA), a group consisting of retired senior government servants, lawyers, academics et al, engaged in study, documentation and dialogue on current national issues. Retnanandam worked with those who prepared the documents and saw to their publication and distribution, travelling almost entirely by public transport or on foot. His commitment to peace with justice found further expression in his many articles to the Press, which were forthright, and factual but without a trace of emotion or bias. His concern for the under previleged manifested itself in a practical manner when he worked with the Rev. Fr Michael Catalano, S.J., on a project of rehabilitation of those who lived on the Banks of the Wellawatte Canal. It was not everyone who knew that he did not leave his home for the day until he had completed household chores that would have taxed the energies of a much younger man.

At the Service of Thanksgiving held in his honour at the Moor Road Memorial Church, Wellawatte, where he had been a regular worshipper, a Hindu High Court Judge, who had been a fellow disciple of Swamy Shantanand, referred to three qualities that had distinguished his friend-his sincerity, his total commitment to the causes he espoused and the energy with which he worked for them. His social awareness and his readiness to translate this awareness into action he owed, the speaker said, to his religion, the adherents of which, he graciousty added, had always been in the forefront of liberation movements, social and political. The Minister in charge of the Church was reminded of the words of St paul, who had fought the good fight, run the good race and kept the Faith. Retnanandam had fought clean, he had set out not to win the race, but to run it to a finish, and he had been firmly rooted to his faith in Christ.

I should like to make my own additions to this catalogue of his virtues - his refusal to be ever embittered or to deviate from his commitment to peace and non-violence, and the indomitable courage with which he faced pain and suffering. One noted the first of these qualities in his disciplined contributions to the press on matters that greatly affected him and his people, and in his relationship with persons with whom he would enter into heated arguments on religion and politics and with whom he would very violently disagree. His faith and his fortitude were most manifest during his long drawn out last illness, when he had to undergo five major operations for a recurring ailment, but contrived in between to write to local and foreign journals, or to walk to his church and sit through long sessions of meditation and prayer for peace in our land. His last years were lonely. his wife having predeceased him by a few years. and the permit that was to enable him to join his children in a foreign land arriving, ironically, just a few days before his death.

I cannot end this tribute to my friend better than by saying with the Hindu High Court Judge, May he rest in peace.

G .A .Gnanamuttu

Teach Me the Art of Tolerance.....

Open my mind O God
With unlimited love
That I may patiently
Consider the variety of precepts
Evolving from different human experiences
Increase in my heart
The desire to break away
From all small and partial rightness
While holding on to your truth
Which neither has boundaries nor fences
Teach me the art of tolerance
And beyond tolerance, the only way forward
Towards a new creation
For they are necessary not only
For our well being but also for our survival
Let me never resist or persecute
Nor even discriminate against anyone
For what they consider to be real
Except when that sustains and breeds
Injustice and intolerance.

Henry Victor

Registered as a Newspaper at the G. P. O Sri Lanka under No. Q/J/104/ News 89
Printed for the Jaffna Diocese of the Church of South India at American Ceylon Mission Press. 182, 1st. Cross Street Jaffna on Friday 20 , October 1989 and published by The Rev THEVANESAN, 182, First Cross Street, Jaffna